

på resa mot väster redan blivit spritt i Anhsi och därifrån över Hami hade förts till Urumtji, var tämligen säkert. Från Anhsi hade vi ju ett par gånger hämtat förstärkning i bensinförrådet och provianten och man kunde räkna ut att det gällde en långfärd. Vi hade haft all möda i världen att äntligen få tillstånd att lämna provinsen Sinkiang — och nu skulle vi plötsligt efter en och en halv månads förlopp och utan tillstånd återvända dit. Med rätta hade general Sheng Shih-tsai då kunnat misstänka våra avsikter, skicka ut gränspatruller till Lop-nor-landet och behandla oss som spioner. Vid Altmisch-bulak hade vi då kunnat bli tillfångatagna och förda till Urumtji för att sedan kvarhållas i månader eller år.

Och under tiden hade de som väntade i läger n:r 135 gjort slut på sin proviant och sitt vattenförråd och råkat i en situation som tvingat dem att återvända till Anhsi för att ej dö av svält.

Även om det lyckats personbilens spaningsgrupp att nå Altmisch-bulak utan att stöta på gränsbevakning så hade denna grupps läge kunnat bli förtvivlat om någon skada drabbat bilen vid eller nära källan och gjort den obrukbar. Detta hade för de skeppsbrutna betytt en fotvandring på femtio svenska mil tillbaka till Tun-hwang — utan proviant och vatten och utan bränsle och sovsäckar, en vintervandring som hade tagit livet av den starkaste.

Om jag varit ensam hade jag kunnat sätta allt på ett kort. Men jag bar ansvaret för alla deltagarna i